

„Lijken zeuren niet“ (Misdad) door Æmilius (Emile M. Hobo)

De sportschool is niet mijn ding. Als ik oefening nodig heb, dan ram ik iemand de grond in en pis op zijn graf. Dat is alles dat ik nodig heb.

Ik ben een Kop. Ik ben dus geen politieagent. Ik ben zo iemand die je absoluut niet wilt zien. Snap je nu een beetje wie en wat ik ben? Ik moet een naam hebben? Okee. Noem me maar Tino, van NicoTino. Ik rook als een ketter, ga waarschijnlijk dood aan kanker, maar dat interesseert me geen zak.

Ik moet weer aan het werk. Even naar het park. Die godvergeten kut vogels fluiten als een gek. Gelukkig zie ik de vuilnisbak naast zo'n hufteer-proof zitting al staan. Even erachter graaien en ik heb mijn envelop. Snel in de binnenzak voordat de Kit het ziet. Ze patrouilleren hier regelmatig vanwege de neuk-maten in de bosjes. Er liggen hier ook overal condooms en naalden. Je kan je zorgen maken over de kinderen die hier ook rondlopen, naar school... Of niet.

Even naar het café.

Ik ga zitten in de hoek en bestel nog een pakje kankerstokken met mijn bier. Ik krijg er ook een gratis vuurkolom bij. Zo noemt de barvrouw mijn aansteker altijd. Humor noemt ze dat. Eerst een vuurkolom voor jou en dan een vuurpeloton. Volgens mij mag ze me wel met die dikke tieten van haar. Ik heb er nu alleen geen tijd voor.

Ik trek de envelop uit mijn binnenzak en rip hem open met mijn knipmes. Er vallen foto's uit en een korte brief met werktijden. Hoe heet die klootzak? Okee, ik ken hem. Sjonnie Bakkum, bijnaam „Bakkus“ vanwege zijn dikke kin. Ik zou vrienden met hem kunnen zijn, maar hij heeft de verkeerde mensen boos gemaakt. Mensen met geld. Dat is iets dat ik nu niet heb. „Je wordt betaald nadat je de klus geklaard hebt.“, staat er op het briefje.

Ik kijk nog even naar de werktijden. Hij heeft zijn eigen garage met erachter zijn lab. Dat je geen Ferrari bij hem kan kopen houdt niet in dat je Speed tekort komt zegt hij altijd. Hoe heet die dichter? Sjuul Daledeur geloof ik. Zo'n leipe Amerikaan. Hoe die gek ooit in Rotterdam terecht is gekomen weet ik niet. Ik vroeg het me wel eens

af. „Met de boot.“, zei een bijdehante klootzak. Ik heb hem even mee naar het toilet genomen. Hij kwam er niet meer uit. Volgens mijn maten was hij niet bijdehand. Nu zeker niet meer. Weer iets dat me geen zak uitmaakt.

Alles is duidelijk.

Ik dump mijn bier in een slok in mijn strot, sta op en steek de envelop in de ene en mijn tienpak kanker in mijn andere binnenzak.

„Betalen.“, zegt de barvrouw nog. „Puur natuur?“, vraag ik. Ze laat me d'r stralende witte tanden zien en d'r doffe blik verraadt dat ze me wil.

„Ik ben getrouwd.“, zegt ze. Ik dump acht nikkel op de tafel. „Acht-vijftig.“, zegt ze. „Nou moet je niet bijdehand worden.“, zeg ik nog.

„Mijn man werkt bij de Kit. Één woord van mij en je krijgt je peloton.“ Kan ze gelijk in hebben, dus ik dump nog vijftig cent op tafel en knik haar gedag. De deur klingelt achter me dicht.

Het is toch wel een eindje rijden naar dat industrieterrein, dus ik pak maar mijn bak. Ik moet een beetje oppassen dat ik niet door de bodem heen trap, maar het gaspedaal valt er nog net niet af, dus hij gaat nog even mee. Ik neem maar even wat achterafweggetjes, anders komen ze weer kijken of ik wel een APC of AP-Koe keuring of zo heb gehad. Kan ik nu niet leien. Ik kan de vrachtwagens op de parkeerplaats in de verte al zien.

Ik laat het gas los en ram op de rem. De rem doet het niet. Aan het einde van de weg staat een hek. Het is iets verder weg van de garage dan gepland, maar ik laat de auto maar uitrijden. Ik jat voor de terugweg wel een andere uit de garage. Heeft die gelijk wel zijn keuring gehad. Heeft de Kit ook niets te zeggen. Waar komt die vandaan? Bij mijn maat uit de garage. Ik ben compleet in de war. Bloed overal. Ik wilde net naar jullie toegaan. Oh, is het bureau de andere kant op? Nee. Ik zie het echt niet meer.

Zoiets. Je kent het wel.

Ik rij nog niet echt langzaam als ik het hek ram. D'r zit nu een deuk in en de onderkant van het hek scheurt los, maar ik sta wel stil. Ik stap uit en smijt de deur achter me dicht. Het scharnier breekt open, maar de deur blijft nog net hangen. Krijg de kanker. Ik rook er nog

eentje. Fikkie uit mijn vuurkolom en elke stap brengt me dichterbij de garage.

„Tino!”, hoor ik ineens. Ik kijk naar links. Bakkus komt recht op me af lopen. „Had je iets nodig jongen?“, vraagt hij met een grote grijns op zijn gezicht. Ik zie mijzelf in die geitenogen van hem. Alles is dood daarbinnen. Bij mij ook. Ik loop eerst wel even mee, pak ik gelijk wat Speed mee op de terugweg, voel ik tenminste nog eens een keer wat. „Ik ken niet hard genoeg gaan vandaag.“, zeg ik tegen hem, „Voel jennum?“ Hij grijnst, „Ik voel niks. Dat weet je toch, kankerkloutzak. Loop maar even mee.“ Hij wenkt en ik volg.

Ik zou hem zo in zijn achterhoofd kunnen rammen, maar er zou zo iemand voorbij kunnen karren in zijn vrachtwagen. Dat is niet de bedoeling. Dit is niet waar ik mijn werk doe. Even wachten nog, dan maak ik hem mijn prooi. Hij leidt me achterom naar zijn lab.

„Onderdelen“, staat er op het bord boven de poort. Het bord rammelt als hij de deur opentrekt. „Kom maar binnen.“, zegt hij en wijst met zijn hand. Ik knik even naar hem. Dit is niet hoe ik het in mijn hoofd heb, maar beleefd ben ik niet. Die kloutzak hoort me ook gewoon voor te laten gaan.

Ik knikker het restje van mijn kankerstok in het bruine gras naast het lab. Het begint vrijwel direct te roken. Met een beetje mazzel gaat de boel straks in de fik op. Eerst even rammen. Ik stap naar binnen. Het is donker. Bakkus vraagt ook gewoon: „Licht uit of licht aan?“ Ik draai me om en kijk naar hem. Hij staat in de deuropening. Ik zie geen lichtknop. „Bij jou uit, bij mij aan, lijkt mij, kloutzak. Je hebt de verkeerde mensen boos gemaakt.“

Bakkus grijnst. Hij haalt iets van een afstandsbediening uit zijn zak en doet het licht aan. „Je krijgt niet betaald nadat je de klus geklaard hebt.“, zegt hij, „Ik zet het je nu betaald. Je hebt mijn pa gemold, vijftien jaar terug, teringlijer. En ik dacht dat je mijn vriend was.“ Hoe hij mij te grazen wil nemen, ik weet het niet, maar hij heeft wel kloten om het zo tegen me op te nemen. „Het was niets persoonlijks.“, zeg ik tegen hem. „Van mij ook niet.“, zegt hij, „Ik heb je zelf de opdracht

gegeven, maar ik moet toch iets hebben om je finaal naar de kanker te helpen?"

"Sloegtie je?", vraag ik. "Nee, maar ik hem wel en hij heeft serieus de kit gebeld om me aan te geven. Daar ben ik dus niet van gediend. Ik heb vijf nachten moeten janken in een cel voordat ze me geloofden dat hij mij wel sloeg. Eerst geloofden ze me niet.", zei die. Wat doe je dan? Ik mocht niet lachen, maar lachen was die gast wel. Ik geloof dat ik tranen in mijn ogen voelde. Of zout. Weet ik veel. Ik lag in een deuk.

"Ik kan me voorstellen hoe je je voelt, maar kijk even achter je.", zegt die gast. Het kan niet mooier worden, denk je dan. Echt. Serieus. Hij heeft gewoon vijf van die Goens noemen ze dat dan in het Amerikaans geregeld. Krijg ik godverdomme nog wat vertier ook zeg. De ene gast was nog groter dan de andere. Een beetje pep kan geen kwaad als ik dit wil redden, dus ik vraag hem ook gewoon eerlijk: "Ik heb nog een laatste wens, mag ik daarom vragen?" Zegt die gek nog "Ja!" ook. Anders had hij me waarschijnlijk, maar met pep ben ik niet te stoppen.

"Doe me dan maar wat van je Speed. Dat verzacht het lijden wat, toch, gast?", vraag ik hem. Hij kijkt me aan, niet lang, maar toch even en haalt zijn schouders op. "Ben je meer van de Ferrari of de Bugatti?", vraagt hij. "Okee. Verschil?", denk ik. Doe ik niet vaak, denken, en die gast ziet het ook niet, ik ook niet, maar dan zeggen we het dus maar gewoon: "Okee. Wat is het verschil?" Hij haalt nog een keer zijn schouders op. "Ferrari is rood. Bugatti is blauw. Rood is puur. Blauw is vijftig-vijftig, Speed-XTC."

Wat neem je dan? Ik heb gewoon pep nodig. Ik ben hier niet om te lounsjen. Hangen doe ik niet. Rammen wel. Dus? "Doe maar rood.", zeg ik, "Hoeveel denk je dat ik kan hebben?" Hij kijkt me aan en krabt zijn achterhoofd. "Mwoah.", zegt hij, "Heb je d'r wel eens tien tegelijkertijd geprobeerd. Is wel trippen." Volgens mij krijg je dan een hart zo groot als van een olifant en zo snel als een muis. Krijg de kanker, ik probeer het gewoon. "Kom maar. Rammen met die hap.", zeg ik en hij telt er tien uit, kleine rode pilletjes, die hij aan me geeft.

Ik kijk naar de pilletjes in mijn hand. Ik kijk naar Bakkus. De vijf Goens hebben hun blik op de grond gericht. Ze geven geen zak om wat er hier gebeurt. Dat weet ik, want ik geef ook geen zak om wat hier gebeurt. Tot het feest losbarst. Ik doe mijn bek open, maar voor deze ene keer zeg ik niets. Ik ram die pillen naar binnen, doe mijn bek weer dicht en slik. Ik weet niet wat het is, maar d'r gaat shit door mij heen, mijn hart raast, en ik voel iets. Het is net alsof er iets aan gaat. Tering. Is dit wat ze bedoelen met kleuren zien?

Vette kanker, ze komen op me af, vuisten hoog, kaken op elkaar geklemd, ogen wijd. Die ene links is nu het dichtste bij.

Hij haalt uit met dat zwarte nep-leren kut jek van hem. Ik ram met mijn vuist dwars door zijn vuist heen en voel zijn botten breken. Dat krijg je. Vuurwerkongelukje gehad. Heeft mijn pa geregeld dat alle kootjes vervangen werden door titanium. „Je moet niet meer zo'n domme klootzak wezen met vuurwerk, maar volgens mij ben jij net als mij, dus kan je dit wel gebruiken.” Zodra mijn hand het weer deed heb ik het thuis even op hem uitgeprobeerd. Heb ik gelijk kunnen oefenen met hoe je van een lijk af moet komen.

Wat heeft die gast? Hij houdt nu zijn verbrijzelde hand vast met zijn goede hand. Had hij me beter een klap kunnen verkopen met zijn goede hand, denk ik dan. Al die andere gasten kijken nu ineens heel anders. Zelfs Bakkus kijkt... Ontspannen of zo? Ogen wijd. Hij wenkt naar de vijf Goens dat ze aan de slag moeten, maar ze doen niets. Waarom doen ze niets? Ze maken zich uit de voeten door de achterdeur. Nu ben ik alleen met Bakkus. Klerelier heeft me opgelicht. Zelfs als ik mijn klus afmaak krijg ik geen geld. Hij heeft me er gewoon ingeluisd.

Hij grijnst en zegt: „Soms kan je het ook gewoon beter zelf doen.” Hij stapt op me af. Ik ram hem voor zijn hoofd, denk ik, maar die gek die bukt. Hij ramt me in mijn maag. Ik pak hem bij zijn broekriem en zet hem met zijn schouders op zijn kop op mijn knieën. „Laat los, gek.”, zegt hij. „En dan?”, vraag ik. „Dan breek ik je je nek.”, zegt hij, weet je wel? Wel eerlijk. „Neerzetten.”, zegt hij, „Dan kan ik je afmaken.” Ik vraag nog: „Waarom?” Hij zegt: „Waarom? Waarom?”

Waarom zijn bananen krom? Ik breek je je nek. Lijken zeuren niet." Daar heeft hij wel gelijk in.

Ik klem mijn knieën om zijn hoofd en geef een flinke draai aan zijn torso. Zijn nek knapt en ik flikker hem op de grond. Hij haalt nog adem, maar zijn complete lijf is lam. Ik schop hem tegen zijn hoofd, zachtjes maar, het is maar een tikje. Zijn hoofd wordt langzaam rood en hij gorgelt. Ik geloof dat hij sterft. Het maakt me geen zak uit.

Ik voel mijn hart nog steeds racen. Misschien een idee om nog wat Bugattis achterover te knikkeren. Even chillen. Hoppa, ik neem een handje. Ik kijk nog even in de spiegel die aan de zijkant van een stellagekast is bevestigd. Ik heb geloof ik nog meer dan genoeg Ferrari in mijn ogen. Knalrood.

Ik kijk achter me. Bakkus ademt niet meer. Klus geklaard, maar die zak is me nog wel geld schuldig. Ik zoek door de laden heen en vind genoeg geld voor een vette temeier. Morgen even naar Den Haag regeren in het Kabinet. Prop ik hem eerst in haar Tweede Kamer en dan in de Eerste. Misschien dat ik haar ook nog even tunnelvisie boor op zijn Grieks. Zie ik morgen wel.

Ik loop naar buiten. Een nieuwe bak regelen uit de garage en dan kan ik weer naar huis. Morgen is weer een dag. Vast ook wel weer weer een lijk.

- NicoTino: 8 februari, 1980 - Vond de dood een jaar en een dag later. Heeft nooit „van het hotel mogen genieten“, zoals hij dat zei.